

anføres ganske særlig gode Grunde derfor. Det er en almindelig Regel, man her følger, og som man ganske sikkert ogsaa bør følge — jeg synes næsten man kan sige — særlig i dette Tilfælde. Her staa vi nemlig over for et stort Lovarbejde, der er blevet til ikke uden Vanskeligheder ved Behandlingen. Det er et Resultat, der er opnået ved et meget stort Arbejde, som der selvfølgelig ikke skal værres ved, medmindre der, som sagt, er særlige Grunde til at gøre det. For saa vidt man nu kunde betragte de foreliggende Forslag som Forslag til Forandringer i Loven af 1894 og Loven som Forslag til Forandringer i denne Lov — hvad jeg ingenlunde mener, man kan — synes jeg, at Spørgsmaalet allerede er besvaret med det, jeg har tilladt mig at anføre. Man skulde for at gennemføre en saadan Lov have særlig gode Grunde. Og saadanne forekommer det mig ikke ere anførte. Thi det er klart nok, at Hensynet til den Trang, der er hos Befolkningen til at faa en Jærnbane, ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at gennemføre disse Forslag netop i dette Øjeblik. Den Trang har været til Stede længe og er til Stede mange Steder her i Landet. Det vilde føre os for vidt, hvis vi vilde anerkende det Princip, at hvor der er en saadan Trang til Stede, skulde vi haste med at afhjælpe Trangen. Dette Hensyn burde altsaa ikke være tilstrækkeligt til at foretage en Forandring. For saa vidt man altsaa opfatter dette som en Forandring i Loven af 1894, mener jeg, at disse Forslag ikke fortjene at fremmes for Tiden. Men, som jeg tillod mig at bemærke, der er efter mit Skøn ikke Grund til at betragte de foreliggende Forslag som Forslag til Forandringer i Loven af 1894. De fremtræde formelt saaledes, men i Virkeligheden er det, der er Spørgsmaal om her, ikke Endringer i de Baner, der staa opførte i den nævnte Lov, det drejer sig om Lovhjemmel til at anlægge helt ny Baner. Derom kan der, forekommer det mig, ikke være nogen Tvivl. Med Hensyn til det Forslag, der er forelagt af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme), tror jeg endogsaa, at det ærede Medlem selv vil give mig Ret i, at det, der foreslaas her, nemlig en Forlængelse af Vejle—Bandelbanen tværs gennem hele Jylland over til Esbjerg, kan ikke være blot en Forandring i Loven af 1894. Der er virkelig Spørgsmaal om Anlæg af en ny Bane og endogsaa en meget betydelig ny Bane. Strækningen fra Bandel til Esbjerg er tilmed dobbelt saa lang, tror jeg nok, som Strækningen fra Vejle til Bandel, og sikkert er det, at Vejle—Bandel Banen

bliver noget helt andet ved Forlængelsen over til Esbjerg. Det samme gælder Kolbing—Egtved Banen. Ogsaa der er den Forlængelse, man hæfter paa ved Egtved, lige saa lang som den oprindelige Bane. Her er der altsaa Tale om at faa udført et Baneanlæg paa en Strækning, der er mindst lige saa stor som den, der er omhandlet i selve Loven, altsaa en Strækning, der frembyder noget nyt i alle forskellige Retninger.

Spørgsmaalet bliver saa, hvilken Betydning man kan tillægge Loven af 1894 med Hensyn til Forslag om ny Baneanlæg. Jeg skal da særlig gøre opmærksom paa den Bestemmelse, der er kendt af alle de Herrer, og som findes i Lovens sidste Paragraf, i hvilken man har fastslaaet, at de forskellige Baner, som omhandles i Loven, skulde anlægges i den Tidsfølge, i hvilken Andragender om Koncession komme ind til Regeringen, men med meget væsentlige Begrænsninger, nemlig saaledes, at der i hvert enkelt Finansaar ikke kan gives Koncession til flere end to i Jylland og to paa Værne. Endvidere er det saaledes, at der er forskellige Baner, som der ikke maa gives Koncession paa samtidig. Der kan altsaa af disse Baner kun møde een frem i hvert Finansaar. Denne Bestemmelse er tagen af forskellige Grunde. Man vil navnlig ikke udtætte sig for, at der som for store Jærnbaneanarbejder frem paa een Gang. Man vilde af Hensyn til Arbejdsforholdene og desl. fordele Arbejderne over en længere Tidsperiode, og man havde tillige for Øje, at Staten skal tilvejebringe Midlerne til Tilskuddene til de private Jærnbaner ved Optagelse af Laan, og at det kunde være heldigt at fordele Optagelsen af Laanene paa en længere Finansperiode. Af dette følger jo, at man ikke kan sætte en ny Bane ind paa denne Lov, uden at man i Virkeligheden forstyrer den Orden, man har tænkt sig efter den nævnte Paragraf i Loven. Hvis man lader en saadan ny Bane gaa forud for de andre Baner i Loven, begaar man i Virkeligheden en Uretfærdighed. De Baner, der ere optagne i Loven, have et Krav paa at komme frem i den Tidsfølge, som Loven giver dem Afgang til, og hvis man forstyrer dette Forhold ved at sætte ny Baner ind, synes det mig, at man handler mod Billighed og mod det, som Loven har forudsat. Derfor tror jeg nok, man kan være berettiget til at sige, at Forudsætningen for Loven af 1894 var dette, at man paa een Gang skulde gøre op de forskellige Baneprojekter, som nu havde foreligget for Lovgivningsmagten i en lang Række under eet, men saa ganske vist ogsaa tage Bestemmelse om det Anlæg af private